

VIII

**ДВОЧИШЛЕНІК 101/102 Олексі
Павлешина: полни важного
документацийного материялу**

У 1997. року ше зявел двочишленік “Новей думки”, после 100. цо го подписал Гавриїл Такач, тераз 101/102. число, после длугошого часу прерви порядного виходзєня числа за числом у одвитууючим интервале. Прето ше назберало вельо збуваня од велького значєня за нас котри требало зробиц так же би нашли свойо одраженє и у нашим часопису. О тим пише и редактор того виданя Алекса Павлешин у своїм обрацаню читательом:

“През длугоши час звичайно єст и вецей збуваня. Облапиц их шицких у єдним виданю, даваюци одвитууюцу увагу темом, автором, културним дружтвом, язиком итд... не легко. Модлім прето за порозумєнє за дзепоедни препущєня“ /2. бок рамикох, 1. слупчок/.

Модліме и ми за порозумєнє, бо у тим кратким приказу того числа не будзе простору же бизме шицко найважнєйше голем спомли цо у тим двочишленіку шицко найважнєйше пише. По руски, українски и горватски, най такой повеме, цо не од малого, але напроцив, велького значєня, бо нашо читателе читаю и розумя шицки три и писма и язики. То, у исти час, и наша велька предносц. Но, та ниа:

Уж на другим боку вистка з красну фотографию же “Міністр закордонних справ Українєц, пан Ганнадій Удовєнко, відвідав Хорватію“. Пан Удовєнко ше на фотографії рукує зоз тедишнім председательом Горватскей, Франьом Тудьманом. На процивним боку, на горватским язикю: “Ukrajina i Hrvatska razvijaju svestranu suradnju”, цо препис зоз загребского дньовніка “Весник“ од 5. мая 1997. року на 7. боку и у авторстве Александра Милошевича. Далєй, на 4. боку: “Надзвичайний і повноважний Посол України у Республіці Хорватія Анатолій Шостак відвідав у січні 1997. року Союз русинів і українців Хорватії“.

И так шором. Документ за документом, од превасходного значєня, правда, перше за нас, Русинох и Українцох, але и за Републику Горватску, нашо Отечество, котре отримує таки блізки и добри вязи зоз нашу матичну жему Україну; тиж так и з нами тото нашо Отечество. Але и матична жем Україна, котра нас трима за своїх сонароднякох, и шицким другим цо з тим идзе. На тоту тему и привитне писмо председателя України Леонида Кучми “З нагоди Нового року і Різдва Христового“ шицким согражданьом и розшатосци, дияспори. Прето и задзєковне писмо Союзу Русинох и Українцох Горватскей, у подпису председателя и секретара того часу, Василя Сикорского и Славка Бурди, алє на горватским язикю “Predsjedniku Ukrajine Leonidu Kučmi” зоз 1996. року, 22. януара.

Шлідза документарни статі “З роботи Собору и Влади Републики Горватскей“, та так и: “Мандат УНТАЕС-у и реинтеграция“. А то, здогадаме, о тим же як цо подзєчнєйше и цо мирнєйше оможлівиц врацанє восточнєй Славонії и заходного Сриму под повноважну власц Републики Горватскей после закончєня войны 1995. року. Слово праве о нашим краю у котрим нас найвєцєй єст, Вуковарско-сримскей жупанії, ведно зоз сушєдну Осєцко-бараньску.

Од цікавєня “Актуална розгварка зоз паном мр Мирославом Кишом“ з подписом у инициялох О.Т., очиглядне, Оксани Тимко. Познейше, уж такой после того двочишлєніка ше заш стретнеме з такима актуалними розгварками Оксани Тимковей. То будзе єдна з єй діялносцох у функції главней и одвичательней редакторки “Новей думки“ уж од идуцого, 1998. року по конєц єй роботи у Редакції, 2001. року. Значна ище єдна розгварка, котру водзел Г.Т., вироятне Гавриїл Такач: “Вихованє и образованє на языкох националних меншинох у Рєпублики Горватскей у очєкованю нового закону“ зоз ким, та зоз нашу Дубравку Поляк-Макаруха, теди совитніцу у Министерстве за просвиту и спорт Рєпублики Горватскей.

Зазначена ище єдна значна нащива нашому Союзу: “Иван Драч, Дмитро Павличко и Анатолий Шостак нащивели Союз Русинох и Українцох Горватскей“. Тот наш Союз мал и “ Зустріч і прийом відповідального секретаря Товариства “Україна“ В. І. Собка у Загребі“. Тому приложени и “План співпраці Товариства “Україна“ та Союзу русинів і українців Рєспубліці Хорватії на 1997 рік“. По українски и “Із роботи і діяльності Союзу русинів і українців Рєспубліки Хорватія у 199. році“, та вєц “Миклошевска култура чека на врацанє дому“. По українски дати и звит з виберанковей схадзки Културно-просвитного дружтва Русинох и Українцох Загребу, та и з нагоди 25-рочніци його плодней діялносци з полно фотографиями як окреммим документацийним материялом очиглядного значєня. Ту и: “Річні збори Хорватсько-українського товариства, Загреб, 23. червня 1997. року“.

Историйне значєнє ма и историйна тематика: “ Закарпатє у кнїжки познатого историчара др Владимира Сергичука “цо подписал, перше на українским, а вєц и по руски, Славко Бурда. Нє месцєло ше анї на шейсц боки, та поведзєнє же ше предлужи у идуцим чишлє. Зоз просвити и култури и “Напрямки о поступєню пошорєня настави пєстованя языкох и култури єтнічних и националних заєдніцох лєбо меншинох у основних школох Рєпублики Горватскей Министерства просвити и школства“ з подписом министрки Лілі Вокич, на горватским языку. На українским звит з летней школи Русинох и Українцох Рєпублики Горватскей – Загреб '97, а у предлужєню: “Зробєни нови наставни план и програма настави на руским и українским языку у школох Горватскей“, як и “Готовий новий підручник української мови“, перши з инициялами Г.Т., а други О.Т..

Скоро два цали боки пошвєцєни поезії Силва Ерделя з Петровцох котри рок пред тим умар, 1996. року, най повємє, досц вчас, у своїм 66. року. Предлужєнє у тєй часци о литератури з творами Дюри Видмаровича на українским языку и другима темами у тєй файти мистєцтва, алє дакус далєй и музики: “VI фестиваль духовної пісні-Снина“. Тото цо пред войну бул “Петровски дзвон“, тєраз була: “Маніфєстация култури русинів і українців Хорватії – Славонський Брод 1995.“

Нє, нє мож анї начишлїц шицко цо важнє у тим двочишлєніку. Прєто закончимє з “In memorem“ Маркиянови Ружицкому, Силвови Ердельовому и Юлиянови Малацкови-Русинови“, як остатнє слово после їх шмерци.